

РЕШЕНИЕ

№ 3890

гр. София, 14.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 01.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4878** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на Х. М. А., лице без гражданство, чрез адвокат В. И. срещу заповед № 5392з-229/05.05.2020 г. на началника на сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ - СДВР, с която чужденецът е настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) за срок от шест месеца. В жалбата се иска отмяна на оспорения акт, като са наведени оплаквания за неговата незаконосъобразност. Сочи се, че заповедта е в противоречие чл. 35 и чл. 26 от АПК. Административният орган не е взел предвид обстоятелството, че чужденецът е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, по която е постановено решение на Интервюиращ орган при ДАБ, което не е влязло в сила, защото е оспорено пред АССГ. Инвизириани са доводи, че чужденецът не е възпрепятствал наложената му принудителна административна мярка „Връщане“, поради което не е наложително задържането му. Според оспорващия, в случая липсва разумна възможност за връщането му до страната на произход (палестинските територии), защото е лице без гражданство. Това обстоятелство е в пряко противоречие с решение на ЕСПЧ по делото А. срещу България, където съдът е посочил, че всяко задържане престава да бъде допустимо, ако не се извършва с дължима грижа, предвид на производството по експулсиране или екстрадиция. В случая също не е посочена държавата, която следва да бъде върнато лицето. Въпросът за връщането в ивицата Газа, откъдето произхожда А. е извън компетенциите на палестинските власти, поради което връщането на лица

до там е практически невъзможно.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. От упълномощения от него адвокат И. е представена писмена защита и справка за възможностите за връщане в ивицата Газа.

Ответникът по жалбата, не се явява и не се представлява. От пълномощника му юрисконсулт П. на 07.07.2020 г. са представени писмени бележки.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от докладна записка № УРИ 5392р-275/05.05.2020 г. (л. 13) до Началника на отдел „Миграция“ – СДВР, на 05.05.2020 г. е задържано лицето Х. М. А., по отношение, на който има влязло в сила решение за отхвърляне на подадена от него молба за предоставяне на международна закрила. В документа е посочено, че на същия е наложена принудителна административна мярка принудително настаняване специален дом за временно настаняване на чужденци със заповед № № 3/16.03.2019 г. на Началника на ГПУ – [населено място].

Със заповед № 5392з-228/05.05.2020 г. на началника на сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ - СДВР на Х. М. А. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“.

Със Х. М. А. е проведена беседа, при която той заявява, че няма документи за самоличност, чрез които може да бъде изведен от страната, няма парични средства и роднини, при които да отседне и че не желае да се завърне в страната си по произход. Декларира, че желае да замине за страна от З. Европа.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на оспорващия лично на 05.05.2020 г., но поради действието на закона мерки и действия по време на извънредното положение, следва да се приеме, че подадената директно в АССГ на 03.06.2020 г. /вх. № 15136/, е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, а именно, че на Х. М. А., лице без гражданство е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

Друга фактическа предпоставка за налагането на първоначалната ПАМ за задържане е, че чужденецът може да се укрие поради липса на документи за самоличност.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденеца. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ, според която „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3“ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на

пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

В случая е безспорно, че Х. М. А. не притежава валидни документи за самоличност. Настоящият съдебен състав намира, че към момента общата продължителност на задържането му не надвишава максимално предвидения 18 месечен срок на задържане на чужденеца в СДВНЧ и са налице предпоставките за задържането му, посочени в закона – пречки за изпълнението на наложената на чужденеца ПАМ. Лицето не желало да сътрудничи с администрацията на Дирекция „Миграция” за връщането си в страната по произход, а изпълнението на заповедта, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ „Връщане до страна на произход” не може да бъде осъществено поради нежелание от негова страна да подаде искане за издаване на документ за пътуване до съответните дипломатически власти на И. или на Палестинската автономна власт. При това положение, безспорно е налице хипотезата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, а именно - има забавяне при получаване на необходимите документи за принудителното отвеждане на чужденеца до границата и лицето отказва да съдейства на компетентните органи за получаване на необходимите документи за връщане. На това място следва да се обсъди направеното в жалбата възражение, че връщането в ивицата Газа е практически невъзможно. От представената от адвокат И. справка се установява, че достъпът до ивицата Газа е изключително затруднен, но е възможен само по сухоземен път през два контролно-пропускателни пункта – в северната част към И. и в южната към Е.. Израелските и египетските власти контролират изцяло движението през двата пункта и поставят редица условия за влизане и излизане на жители на Газа на израелска и съответно на египетска територия. В справката не е посочено, че връщането в ивицата Газа е напълно невъзможно. Такова би могло да бъде осъществено, макар и трудно, при условие, че лицето, подлежащо на връщане е снабдено със съответните документи, издадени от Палестинската автономия или И.. Поради факта, че не са изтекли дори първите шест месеца от първоначалното задържане на лицето и вземайки предвид изложеното, съдът намира, че в случая все още съществува разумна възможност за връщането на Х. М. А. в ивицата Газа. По отношение на релевирания в жалбата довод за това, че оспорващият е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила и че решението, с което същата е била отхвърлена още не влязло в сила, настоящият съдебен състав намира следното.

По силата на чл. 76в, ал. 2 от ЗУБ, при провеждане на процедурата по този раздел не се предоставят правата по чл. 29, ал. 1, т. 1 на чужденец, когато подава първа последваща молба за международна закрила единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на приложената му принудителна административна мярка "отнемане на правото на пребиваване в Република България", "връщане" или "експулсиране".

В разглеждания казус, независимо от факта, че е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, Х. М. А. не е посочил никакви сериозни доводи и не е представил писмени доказателства, които да обосноват промяна на

първоначално взетото решение, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради което следва да се приеме, че молбата е подадена единствено, за да се предотврати извеждането му от страната.

Във връзка с довода за нарушаване на установената практика на ЕСПЧ, съдът намира, че всяко решение на съда в С. касае самостоятелен и строго индивидуален случай и не може да бъде автоматично пренасян при разглеждането на други случаи. Обстоятелството, че в заповед № 5392з-228/05.05.2020 г. на началника на сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ – СДВР не е посочена точната страна на произход, в която следва да бъде върнат чужденеца не влияе върху законосъобразността на заповедта, с която той настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци – предмет на разглеждане в настоящето производство.

По изложените съображения съдът намира, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

От друга страна, съдът намира, че при следващо евентуално продължаване на срока за задържане, административният орган следва да данни за действията, предприети от негова страна пред компетентните дипломатически власти на И. или на Палестинската автономна власт, за снабдяване на лицето с валидни документи, даващи възможност, то да бъде изведено от страната. Дори с чужденеца да са били провеждани беседи, чиято цел е била да бъде убеден, да се завърне доброволно в страната си по произход или да съдейства на органите на дирекция „Миграция“ за извеждането му, това не освобождава компетентните български органи от задължението да направят постъпки по дипломатически път за установяване най-малкото на факта, дали наистина съществува лице с посочените от него имена и дали в И. или в Палестинските територии са му издавани документи за самоличност. Разпоредбата на чл. 15, § 6 от Директива 2008/115 на Европейския Парламент и на Съвета изисква съответният орган да докаже, че операцията по извеждане продължава по-дълго, независимо от положените разумни усилия и че същите продължават все още активно. Т.е административният орган следва има „активно“ поведение, насочено към издаване на документи за самоличност на чужденеца (Определение № 1201/18 г. по административно дело № 13952/17 г. на ВАС).

С оглед изхода на спора по отношение на направените разноси, ответникът, чрез пълномощника си е поискал такива в писмени бележки, представени след проведеното по делото открито заседание. По силата на чл. 80 от ГПК, приложим във връзка с чл. 144 от АПК, страната, която е поискала присъждане на разноси, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция, т.е. в случая, съдът не дължи присъждане на разноси.

Водим от горното и на основание чл. 172 ал. 2 пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. М. А., лице без гражданство, чрез адвокат В. И. срещу заповед № 5392з-229/05.05.2020 г. на началника на сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ - СДВР, с която чужденецът е настанен в специален дом за

временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) за срок от шест месеца.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с
касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.